

[Alfred Jensen.]

fremsættelsestale, at standsning af beskæftigelsesarbejder og forskellige anlægsarbejder i sommermånederne har tjent til at bedre statens resultat, ligesom han fastslog, at der vil være en nedgang i statstilskuddet til arbejdsløhedskasserne på cirka 50 mill. kr. i indeværende år. Man kan selvsagt anstille den betragtning, at det med de nye tilskudsregler til arbejdsløhedskasserne ved stigende beskæftigelse er rimeligt, at tilskuddet falder, men man må gøre sig klart, at dermed kommer også arbejderne til at betale forholdsvis mere til forsorgen for de arbejdsløse, end de gør under en større arbejdsløshed. Det hænger sammen med, at tilskudsprocenten også reguleres efter det gennemsnitlige antal ledighedsdage pr. medlem.

Dertil kommer, at hjælpen til de arbejdsløse, takket være pristalsreguleringsbestemmelsen, stedse kommer på større afstand af den almindelige lønmæssige indtægt; og den stigning, der i år er sket i indtægten som følge af pristalsreguleringen, virker jo langt stærkere end den regulering, der har fundet sted af arbejdsløhedsunderstøttelsen. En forhøjelse — eller man kan også kalde det ajourføring — af arbejdsløhedslovens forskellige satser er nødvendig og har længe været på tale. Når der spares 50 mill. kr. i tilskuddet til arbejdsløhedskasserne, er det arbejderne og dermed også de arbejdsløse, som her må holde for. Dette moment skal fremhæves under denne forhandling.

Det samme må man sige gælder, når beskæftigelses- og anlægsarbejder bliver standset. Det er beskæftigelsesmuligheder, der går tabt, og det betyder tab af indtægt for arbejdsløse. Det har ikke været anderledes i sommer, end at der stadig har været arbejdsløse, der trængte til at få beskæftigelse.

De bemærkninger, jeg her har fremsat, er jo ikke noget, den kommunistiske gruppe først fører frem, efter at man har set, at der er rigeligt overskud på statsfinanserne. Den kommunistiske gruppe gjorde i forrige folketingsår opmærksom herpå og stillede forskellige forslag, som ville have rettet op på den skævhed, jeg her har peget på, og som enhver kunne se at der var penge nok til at rette op. Vi foreslog, at

de i 1957 gennemførte ekstraafgifter på øl, tobak og vin blev afskaffet sammen med særpristallet. Vi har foreslået lettelse i beskatningen af mellemindkomsterne og regulering af arbejdsløhedsunderstøttelserne. Men det blev alt sammen afvist. Havde man fulgt vore synspunkter og anvisninger, ville vi ikke have været i den situation, at arbejderne havde båret så stor en del af byrderne. Til gengæld ville overskuddet naturligvis også have været noget mindre.

Da de forbrugsbegrænsende foranstaltninger blev gennemført i 1957, var de også ledsaget af visse foranstaltninger, der skulle lægge byrder på dem med de store indkomster. Det var i første række stabiliseringslånet og i anden række udbyttebegrænsningen. Ved fremsættelsen gjorde ministeren opmærksom på, at forbrugsafgifterne lagde byrder på de mindrebemidlede, men de to her nævnte foranstaltninger lagde byrder på den bedst stillede del af befolkningen. Disse byrder på den bedst stillede del af befolkningen er borte, men tilbage er de byrder, som blev lagt på de dårligst stillede. Når forbruget begrænses for den enkelte, må det betyde, at omsætningen går ned, og det må også betyde mindre produktion, og derfor har den danske arbejder vendt sig mod tekstilskatten.

Når vi trods al tale om god beskæftigelse alligevel har et gennemsnitsledighedstal for sidste år på 58 000, kan det bl. a. føres tilbage til de forbrugsbegrænsende foranstaltninger, som regeringen har draget omsorg for at få gennemført, og som den værner om med kraft og energi. Skønt regeringen ofte taler om fremme af beskæftigelsen og siger, at den er interesseret deri, kan man konstatere, at den opretholder beskæftigeshæmmende foranstaltninger, og at den tager afstand fra de, skal vi sige aktivitetsdæmpende foranstaltninger, som nationalbanken foretager.

Jeg har allerede ved diskussionen om nationalbankens forhold her i tinget givet udtryk for vor utilfredshed med diskontoforhøjelsen. Diskontoforhøjelsen medfører både øget arbejdsløshed og prisstigninger, det kan man ikke bortdiskutere. Hovedmotiveringen for den var modvirkning af aktiviteten for at sætte ind mod længdingen, som det hedder. Herved erkender man åbent, hvad jeg før har sagt, at penge-